

تحلیل شاخص های کمی و کیفی مسکن در بافت قدیمی تاریخی شهرها (مطالعه موردی محله درب باباطاهر شهر خرم آباد)

علیرضا شیخ الاسلامی^{۱*}، پریا دولت شا^۲

۱- دکتری برنامه ریزی شهری استاد یار دانشگاه آزاد واحد بروجرد

۲- کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد واحد دورود

مفهوم توسعه همواره در مقیاس های ملی، منطقه ای و شهری مطرح بوده است. معیار های سنجش سطح توسعه عموماً شاخص ها و نمادگرهای اقتصادی بوده اند. اگر هدف توسعه ارتقا کیفیت زندگی و بهزیستی انسان ها تعریف شود، بررسی مساله توسعه یافتگی و توسعه نیافتگی در مقیاس های کوچکتر، حتی تا سطح نواحی و محلات نیز ضرورت می یابد. واقعیت موجود درون شهرها گویای آن است که برخی نواحی بلحاظ کیفیت زندگی سطح نازل تری نسبت به دیگر نواحی دارند. کیفیت محیط شهری، جنبه ای از کیفیت زندگی است که در برگیرنده احساس رفاه، آسایش و رضایت مردم از عوامل کالبدی-فضایی، اجتماعی-اقتصادی، زیست محیطی و سمبلیک محیط زندگی شان است و درجه برخورداری از مجموعه امکانات و شرایط کالبدی، اجتماعی، فرهنگی، اقتصادی و روانشناختی را مشخص می کند. یکی از انتقادات اساسی به برنامه ریزی سنتی در قالب طرح های جامع و سنتی، تاکید بیش از حد آنها بر اهداف کالبدی - کارکردی و عدم توجه کافی به اهداف و ارزش های اقتصادی - اجتماعی بوده است.

واژگان کلیدی: محیط شهری - کالبدی، توسعه، محله های شهری

* Corresponding author: توضیحات مربوط به نویسنده اول

Email: